

Pocitové vítězství

web.litterate.cz/pocitove-vitezstvi/

Někdy před týdnem řekl v rozhovoru jakýsi bývalý polský generál, že Ukrajina prohrává a její ztráty se počítají v milionech... a nestalo se nic. Dokonce to převzala naše majstrýmová sdělovadla. Nikde nevyletěli faktčekeři, aby to vyvrátili a označili toho Poláka za nepřítele evropských hodnot. Nikdo mu nevysvětloval, že by si měl uvědomit, na čí straně vlastně stojí. Žádná twitterová úderka nedostala notičky, aby toto tvrzení zesměšňovala a nahlašovala účty každého, kdo tuto informaci převzal.

Ukrajina má milionové ztráty... říká generál

O něco dřív proletěl českým internetem frustrovaný povzdech jakéhosi českého adepta na smrt v ukrajinských zákopech, že ukrajinská armáda je stále armádou sovětského typu, nic tam pořádně nefunguje, člověk se ničeho nedovolá a mezi jejich píár a zákopovou realitou je obrovský rozdíl. Opět se nestalo nic. Svým způsobem tento dobrovolník řekl něco mnohem horšího než Matouš Bulíř, ale nepřišla žádná nakládačka. Žádný Zdechovský se nesnažil ho umlčet a nepořvával po internetech, že je dezinformátor.

Ukrajinská armáda je prostě bordel na pásech, jako to vždycky bylo... říká český dobrovolník.

Včera Rusové „vypnuli“ několik ukrajinských elektráren. Tentokrát nemířili na trafostanice, ale na turbíny. Tentokrát neničili přenosové sítě, ale přímo výrobu elektřiny. Prý šlo o největší útok na ukrajinskou energetickou soustavu od začátku války. Paradoxně několik dní poté, co všichni analytici mluvili o tom, že Rusko už nemá kapacity na takové útoky.

Ve stejnou dobu si Šojgu prohlížel nové klouzavé bomby FAB 3000, které by měly být ještě mnohem účinnější než jejich menší kolegyně, které Rusům usnadnily dobývání Adějevky. Rusové mají těchto bomb obrovské zásoby. Přidají na ně křídýlka, trochu elektroniky (z ukrajinských praček), odhazují to z bezpečné vzdálenosti a ukrajinské vojáky to ničí i s celou vesnicí okolo nich.

Rusko je ve válce. Už tomu neříkají speciální vojenská operace, už je to válka... říkal Peskov

Vy, co mě čtete dlouhodobě, tak víte, že moje maminka pochází z Ukrajiny a tvrdím o sobě, že polovina mé duše je tam ze stepí. Rozumím východnímu krasořečnění a tomu, co říkají mezi řádky. Já jsem Peskova pochopil tak, že dává Evropě (a především Francouzům) poslední varování. Podle mě v tomto týdnu Rusové přestali předstírat slabost. Zřejmě si vyhodnotili, že Američané jsou už mimo hru a Evropa sice může vykřikovat, ale už nezmobilizuje a válečné hospodářství nezavede. A pokud náhodou zavede, Rusko má tak velký náskok, který celá Evropa nedožene.

Včera došlo v Moskvě k teroristickému útoku... stačí ho jen připsat Ukrajincům a Rusové mohou všeobecně mobilizovat... Útočníci prý unikli, ale jejich lehce ohořelé pasy se dají najít snadno. Ruské jedenácté září už existuje. Teď jde jen o to, jestli ho Kreml použije. Je vlastně úplně jedno, kdo to udělal a proč. Po Telegramu se už šíří neoficiální zpráva, že henti teroristi přijeli v dodávce s ukrajinskou poznávací značkou. Jednoho už prý chytili... Poví i to, co neví.

Včera svým způsobem Rusové řekli, že do války proti Evropě půjdou... S Američany by asi válčit nechtěli, ale s Frantíky a jejich mopslíky si to klidně rozdají. Teď už ano.

Už je těch zatracených signálů trochu moc, aby to byla náhoda.

Dva roky nám média vnucovala pocitové vítězství. To je stejné jako se teď mele o pocitové teplotě. V Brazílii mají léto, teplota vzduchu je pětatřicet stupňů, ale to není dost úderné, tak si tam někdo vycucal z prstu, že pocitová teplota je skoro dvojnásobná. Šedesát stupňů. Stejným způsobem jsme se dopravovali k pocitovému vítězství nad Ruskem. Dokonce to sedí i na ty poměry. Slíbili jsme milion granátů, dodali jsme polovinu. Slíbili jsme stamiliardy peněz, dodali jsme polovinu... Jestli vůbec.

Ale už nám nic nezbylo. Ani peníze ani zbraně. Už jsme všichni v podstatě bezbranní...

Spousta lidí má pořád pocit, že vyhráváme. Najdou se dokonce i blbci, kteří v této chvíli píšou svoje jména na ukrajinské drony a dávají o tom důkazy na fejsbůk. Netuší, co se jim všechno může stát. V tomto ohledu mají Rusové nechutně dlouhou paměť a své archivy nikdy neskartují.

Přátelé, nerad to říkám, ale další předpoklady pro válku přibývají. Navíc je to asi poprvé v dějinách, kdy vládnoucí elity naučily obyvatelstvo nenávidět Rusko, ale nepostavily mu k tomu linky na výrobu tanků a muniční továrny. Jako kdyby ten vítězný pocit sám o sobě stačil.

Polský generál nám řekl, že dva roky tohoto vítězného pocitu stály Ukrajinu milion životů... Ty ztráty nevznikly minulý týden. Ty jsou každodenní. Jak dlouho asi Fialenko ví, že Ukrajinci platí za každého mrtvého Rusa deseti svými?

Od včerejška se nemohu zbavit dojmu, že právě toto západní fanfaronství Rusové použili jako základní předpoklad pro svou válku. Ano, český parlament po mnohahodinové diskusi odhlasuje rezoluci o teroristickém Rusku a tím to skončí. Neodhlasují ukončení grýndýlu a rozjetí válečné ekonomiky. Neodhlasují ochranu vlastního hospodářství. Jen se navzájem utvrdí v tom, že všechno dělají dobře, ačkoliv jim polští generálové jasně říkají, že je všechno v háji. Padlo milion lidí... no a co... nikoho to nezajímá. Pro vítězný pocit evropských papalášů máme lidského materiálu ještě dost a dost.

Včera navíc během dne došlo k zablokování celé řady jútubových, tiktokových i fejsbůkových kanálů. Těch chcimírských.

Po první demonstraci na podzim roku 2022 jsem řekl v rozhovoru u Martiny Kociánové, že jsme s Ruskem v prohrané válce. Teď se rozhoduje, jestli prostě „jen“ trapně prohrajeme a nebo jestli trapně prohrajeme a jako bonus budeme mít zemi plnou vojenských hřbitovů a nebo jestli prohrajeme a budeme mít zemi plnou radioaktivního spadu. Teď se rozhoduje, jestli mezi EU a Ruskem bude nějaká nová hranice a nebo jestli to už bude jedno.

Měli jsme dost času s tím něco udělat. Byly nám dány dva roky, abychom vstali z gauče a porazili neschopnou vládu neschopného premiéra. Byly nám dány dva roky, abychom srovnali do latě jak Černochovou, tak Řehku. Dva roky jsme měli na to, abychom naplnili náměstí, zablokovali Prahu, projevíli občanskou neposlušnost a vynutili si změnu.

Myslím, že nám Pánbůh dal dost času, s tím něco udělat. Dostali jsme osm set dní. Dostali jsme proroky, kteří o tom mluvili. Dostali jsme lidi, kteří navrhovali řešení. Dostali jsme komunikační kanály, které měly dosah na celou republiku. Dostali jsme všechno, co bylo zapotřebí, abychom se nenechali stáhnout do propasti.

Ale žádný člověk ani žádné řešení nám nebylo dost dobré. Každý měl svou třináctou komnatu, každý byl něčím nepřijatelný, každá varianta byla moc levicová, pravicová, utopická, nereálná.... vyberte si sami. Možná je to zákonitost. Každý má u nás víc odpůrců jak příznivců. Nenadávám, nestýskám si... jen konstatuji situaci.

Po celé dva roky jsem byl víceméně optimista. Teď už jím nejsem. Myslím, že už je o nás rozhodnuto. Jen ještě nevíme jak. Hrozně rád se budu mýlit.

Přátelé, pokud mě chcete podpořit v mém Vidláckém úsilí a podpořit vlastní národní občanskou společnost, prosím pošlete dar Institutu českého venkova. Každý, kdo pošle alespoň 350,- Kč, může si na oplátku vyžádat knihy, trička, samolepky a odznaky z nabídky.